

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 9514100086
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9514100086.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obžalovanej Mgr. B. N., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d), písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c) a § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. apríla 2018 v Bratislave, o odvolaní prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 25. januára 2017, sp. zn. PK - 2T/21/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok s a z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu z n o v u p r e j e d n a l a r o z h o d o l.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 25. januára 2017 bola obžalovaná Mgr. B. N. oslobodená spod obžaloby prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 8. júla 2014, sp. zn. VII/1 Gv 17/14/1000-67, pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d), písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c) a § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., ktorý mala spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 15. januára 2014, v poľudňajších hodinách, v jej rodinnom dome v obci I. - Q. číslo XXX, objednala u P. Y. vraždu jej manžela JUDr. S. S., pričom ho inštruovala, že vraždu má vykonať v najbližší piatok,

teda dňa 17. januára 2014, bližšie nešpecifikovanou krátkou strelnou zbraňou, ktorú mu zabezpečí a podrobne mu vysvetlila spôsob, akým má vraždu vykonať a ako má naložiť s telom jej manžela, pričom si má zabezpečiť za účelom vykonania skutku komplica, nakoľko sa jej však nepodarilo zabezpečiť strelivo do vražednej zbrane, dňa 16. januára 2014 okolo 18.00 hod., v priestoroch firmy W. - M., s.r.o. v S. X. mu povedala, že vražda sa odkladá o týždeň na piatok dňa 24. januára 2014, následne dňa 23. januára 2014 v čase okolo 09.00 hod. v priestoroch firmy W. - M., s.r.o. v S. X., Mgr. B. S. N. povedala P. Y., že zbraň, ktorú zadovážila je nefunkčná a preto má vraždu vykonať zaškrtením manžela po jeho sparalyzovaní paralyzérrom, následne dňa 24. januára 2014 v čase o 08.00 hod. P. Y. prišiel na motorovom vozidle zn. D., tmavozelenej farby, EČ F. na parkovisko oproti reštaurácii „H.“ za obcou P. v smere do S., kde na neho čakala Mgr. B. S. N. na osobnom motorovom vozidle zn. W., bielej farby, EČ XZXXXXXX, podľa dohody, oboma vozidlami odišli v smere na S. do obce P., kde P. Y. prestúpil do vozidla Mgr. B. S. N., pričom pokračovala v jazde do obce I. - Q. k jej rodinnému domu č. XXX, kde P. Y. vystúpil z jej vozidla mimo záberu kamerového systému, vošiel do domu, kde mu v kuchyni na kuchynskom stole ukázala tam položených a vopred pripravených osem kusov plastových zaťahovacích pásov nadpojených do dvoch slučiek a gumené švihadlo, ktorými má zaškrtnúť jej manžela, zatiahla žalúzie na oknách domu so slovami: „toto je pre vašu bezpečnosť“, cez francúzske okno vyšla na terasu za dom, kde ukázala P. Y., že zadná bránka, ktorou majú vyniesť telo jej manžela po vražde je odomknutá, a vrátila sa do domu, v chladničke mu ukázala potraviny so slovami „to je pre vás“, nechala mu zväzok dvoch kľúčov od vchodových dverí a z domu odišla s vedomím, že P. Y. vykoná vraždu jej manžela, ktorú si u neho objednala a za vykonanie ktorej mu prisľúbila finančnú hotovosť vo výške 50.000,- eur, časť ktorej vo výške 10.000,- eur si mal prevziať na území Českej republiky v nedeľu dňa 26. januára 2014, pričom motívom jej konania bolo získanie manželovej časti majetku po vyhlásení ho za mŕtveho po dvoch rokoch jeho nezvestnosti, za účelom čoho zničila manželov pas.

V odôvodnení tohto rozsudku senát Špecializovaného trestného súdu uviedol, že nemal pochybnosť o tom, že svedok P. Y. sa dňa 24. januára 2014 nachádzal v rodinnom dome č. XXX v obci I. - Q. a že do tohto rodinného domu bol privezený obžalovanou Mgr. B. N.. Obžalovaná uvedenú skutočnosť nepoprela a táto skutočnosť vyplýva i z dôkazu výpoveďou svedka - poškodeného JUDr. S. S., ktorý svedka P. Y. dlhodobo osobne poznal, ako aj z dôkazu výpoveďou agenta - príslušníka Policajného zboru, vystupujúceho pod legendou P. P., ktorého oboznámili operatívni pracovníci polície o jeho úlohách a o tom, že P. Y. nejaká žena zadala objednávku vraždy. Agent sa zúčastnil na nácvičku vraždy s poškodeným a osobou menom P. za účasti policajtov a povedal, že v januári 2014 okolo 11.00 prišiel do domu v obci Chocholná - Veľčice, kde naňho čakal svedok P. Y.. Do domu vošiel zadným vchodom cez francúzske okno, po vstupe do domu sa spolu so svedkom P. Y. presunuli do kuchyne, kde zbadal na stole eska pásky, švihadlo a potravinársku fóliu. Od svedka P. Y. sa dozvedel, že žena mu prikázala osobu usmrtiť, vyviezť a zakopať, pričom ju mali obaliť do fólie. Pri inscenovaní vraždy svedok P. Y. osobe strhol z krku retiazku a nechal ju v kuchyni.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že okrem dôkazu výsluchom obžalovanej nemal pri hodnotení dôkazov iný dôkazný prostriedok, z ktorého by vyplýval dôkaz usvedčujúci obžalovanú či už priamo alebo nepriamo z konania uvedeného v obžalobe. Obžalovaná Mgr. B. N. vo svojej obhajobe uviedla, že dňa 24. januára 2014 priviezla svedka P. Y. do svojho domu z dôvodu, aby tu počkal na T. Q. a zatlačil na neho, aby jej vrátil peniaze, ktoré mu v roku 2013 požičala. Naproti tomu z ďalších dôkazov nevyplýval iný dôvod a účel zdržiavania sa P. Y. v dome obžalovanej v predmetnom čase než ten, že tam mal podľa vopred nacvičeného scenára predstierať usmrtenie poškodeného. Z uvedeného vyplýva, že oproti priebehu skutkového deja vytvoreného obhajobou obžalovanej, postavil štát prostredníctvom polície iný priebeh skutkového deja spočívajúci v predstieraní úmrtia poškodeného, pričom konanie štátu sa stalo súčasťou takto postaveného skutkového deja. Takýto postup odporuje čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého len zákon stanoví, ktoré konanie je trestným činom. Z dôvodu neprípustnosti zásahu štátu nemajú skutočnosti vyplývajúce z takto obstaraných dôkazov dôkaznú silu spôsobilú na vyvrátenie obhajobných tvrdení o účele zdržiavania sa svedka P. Y. v dome obžalovanej dňa 24. januára 2014. Z tohto dôvodu sa prvostupňový súd ďalej nezaoberal vyhodnocovaním výpovedí svedkov T. Q. a P. N., ktoré súviseli s obžalovanou predostrenou pôžičkou peňazí T. Q. a s jeho návštevou domu obžalovanej v čase, keď tam

bol prítomný i svedok P. Y..

Úlohou prvostupňového súdu bolo posúdenie otázky, či je konanie obžalovanej Mgr. B. N., uvedené v obžalobe, podložené dôkazmi a ak áno, či obžalovaná týmto konaním začala vytvárať a organizačne zabezpečovať podmienky na uskutočnenie žalovaného trestného činu a či toto konanie vyvolávalo vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, teda či ide o prípravu na zločin v zmysle Trestného zákona. Z výpovede obžalovanej Mgr. B. N., ktorá zhodne so svedkom P. Y. uviedla, že dňa 15. januára 2014 ho priviezla do jej domu č. XXX v obci I. - Q., mal prvostupňový súd za dokázané, že svedok P. Y. sa na základe podnetu obžalovanej, jej iniciatívy a aktívneho konania, nachádzal v predmetnom čase v dome obžalovanej, kde sa v jej spoločnosti zdržal okolo pol hodiny. Obžalovaná sa obhajuje tvrdením, že svedka P. Y. viezla do domu so zámerom ukázať mu strom - olivovník, ktorý mal z domu následne odvieť T. Q.. Tento svedok podporuje obhajobu obžalovanej tvrdením, že olivovník mal z domu obžalovanej zobrať dňa 24. januára, oznámil mu to brat obžalovanej, svedok P. N.. Svedok P. N. vypovedal, že prvý januárový týždeň obžalovanej Mgr. B. N. navrhol, že zájde za svedkom T. Q. a požiada ho, aby jej priviezol sekačku a naložil strom, pričom po dohode so svedkom T. Q. sa uvedené malo udiť dňa 24. januára. Naproti tomu svedok P. Y. vypovedal, že obžalovaná Mgr. B. N. mu v dome oznámila, že tam má v piatok zastreliť jej manžela, pričom sa vyjadrila v tom zmysle, že jej manžel čaká dieťa s druhou partnerkou, cíti k nemu odpor a nedokáže s takýmto človekom žiť. Svedok P. Y. tiež uviedol, že obžalovaná ho približne mesiac pred inkriminovanou dobou požiadala, aby vykopal jamu; následne sa ho niekoľkokrát pýtala, či už je jama vykopaná. V dome svedkovi povedala, že si má zabezpečiť komplica a spolu majú odpratať a zakopať telo poškodeného. Komplica mal svedok P. Y. vpustiť cez francúzsku terasu. Na chodbe medzi schodiskom a kuchyňou mu obžalovaná Mgr. B. N. vysvetlila, kde si jej muž po príchode domov odkladá veci a povedala mu, že väčšinou ide hneď do kuchyne. Povedala, že vtedy má svedok stať na schodisku a odtiaľ ho má zastreliť. Z tela poškodeného má dať dole retiazku a má ju odložiť na stole v kuchyni; má mu zobrať i telefón. Pýtala sa ho, či by vedel zabezpečiť zbraň. On jej odvetil, že nič zabezpečovať nebude, na čo obžalovaná uviedla, že ona zabezpečí zbraň. Za vykonanie skutku mu sľúbila 50 000 eur, pričom peniaze mal dostať v Čechách, nevedel presne kde, povedala, že mu to ukáže, že tam mu ich nechá u známeho. Z domu išli do jej firmy. Svedok sa cítil neisto, a preto večer telefonicky kontaktoval svojho známeho policajta L., s ktorým si v nasledujúci deň dohodol stretnutie.

Súd vzal do úvahy i výpoveď svedka P. Y. na hlavnom pojednávaní pred vrátením vecí, a to vo vzťahu k okolnostiam, ktoré sa udiali do oznámenia vecí polícii. Svedok uviedol, že po Novom roku išiel s obžalovanou k nej domov a tam mu ona povedala, že sa potrebuje poškodeného zbaviť. Ukazovala mu priestory domu a v dome mu povedala, že keď vojde poškodený dovnútra má stať na schodoch a odtiaľ ho priamo môže spacifikovať, aby nečakal a hneď aby ho zastrelil. Povedala, že poškodený si najprv položí tašku na botník, veci si hodí a potom ide do obývačky. Povedala, aby si zadovážil komplica a ukázala mu, že toho má vpustiť cez zadnú francúzsku terasu. Potom zo šuplíka skrinky pri francúzskej terase vytiahla pas, ktorý roztrhla a povedala, že už ho potrebovať nebude. Jej predstava bola taká, že poškodeného s komplicom zakopú, aby bol nezvestný a ona by ho časom vyhlásila za mŕtveho. Povedala svedkovi, že si má zobrať nejakú deku alebo igelit, do čoho ho potom zabalia. Z domu išli do firmy obžalovanej. Obžalovaná mu vtedy dala 1000 eur, ktoré si od nej vypýtal na svoje životné náklady a povedala mu, že mu dá 50 000 eur, ale peniaze mu nevyplatí naraz, bude mu ich dávať postupne každý týždeň. Najprv povedala, že mu peniaze dá v pondelok, potom mu peniaze mala odovzdať jemu známa osoba v reštaurácii v obci X. v nedeľu.

Dôkaz plynúci z výpovede svedka P. Y. je podľa názoru prvostupňového súdu jediným pôvodným, priamym a zároveň usvedčujúcim dôkazom. Tento dôkaz svedčí o okolnostiach v neprospech obžalovanej, o ktoré sa opiera obžaloba. Svedok Y. je bezprostredne spojený s dokazovanou skutočnosťou a je pôvodným prameňom informácie o dokazovanej skutočnosti. Svedok P. L., policajt 1. operatívneho oddelenia Odboru kriminálnej polície OR PZ v Trenčíne, získal informácie o dokazovanej skutočnosti od P. Y. pri osobnom stretnutí dňa 16. januára 2014 v predpoludňajších hodinách v obchodnom centre U. v S.. Svedok L. reprodukoval len to, čo počul od svedka Y., a teda tento dôkazný

prostriedok poskytol súdu len dôkaz odvodený od dôkazu priameho. Y. telefonicky kontaktoval svedka L. vo večerných hodinách dňa 15. januára 2014 a požiadal ho o osobné stretnutie v závažnej veci. Pri osobnom stretnutí dňa 16. januára 2014 v nákupnom centre U. v S. sa dozvedel od Y., že ten pracuje dlhšiu dobu pre nejakú podnikateľku a tá ho oslovila, aby zavraždil jej manžela a odstránil jeho telo. Zo základných údajov, ktoré mu Y. poskytol, z dlhoročnej vedomosti o osobnosti Y. a zo svojej profesijnej skúsenosti usúdil, že nie je daný dôvod, pre ktorý by si Y. predmetnú udalosť vymyslel. S Y. nie je v kamarátskom vzťahu, stretáva sa s ním náhodne, pričom ho pozná ešte z čias, keď bol ako mladistvý pre políciu záujmovou osobou. Skutočnosti, ktoré sa od Y. dozvedel, vyhodnotil ako obzvlášť závažný skutok, a preto kontaktoval policajtov NAKA a následne v ten istý deň v motoreste T., za prítomnosti policajtov NAKA, Y. popisoval spôsob akým to má vykonať a povedal, že si má k tomu niekoho zabezpečiť, s kým potom odstráni telo zavraždenej osoby.

V procese hodnotenia dôkazov prvostupňový súd podľa odôvodnenia predmetného rozsudku skúmal hodnotu dôkazu pochádzajúceho z výpovede svedka Y., a to z hľadiska jeho závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Z hľadiska závažnosti sa jedná o dôkaz vysoko upotrebitelný pre zistenie skutkového stavu, pretože poskytuje priamy poznatok o okolnostiach dôležitých pre rozhodnutie vo veci samej, o osobe obžalovanej i okolnostiach, ktoré mohli viesť k spáchaniu trestnej činnosti. Hranica zákonnosti tohto dôkazu je určená rozhodnutím nadriadeného súdu o vrátení veci. Hodnotením tohto dôkazu z hľadiska jeho pravdivosti prvostupňový súd skúmal, ktoré závažné skutočnosti vyplývajúce z výsluchu svedka Y. možno pokladať za pravdivé a ktoré nie. Pritom vychádzal z hodnotenia osoby tohto svedka na podklade odpisu z registra trestov (č.l. 795, zv. IV), výpisu z registra priestupkov (č.l. 773 - 774, zv. IV) a z výpovede svedka P. L.. Z uvedeného vyplynulo, že svedok Y. bol v minulosti dvakrát odsúdený za násilnú trestnú činnosť, a to za trestný čin lúpeže na trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 3 a pol roka, ktorý vykonal 13. septembra 2000, a za trestný čin vydierania na trest odňatia slobody nepodmienečne na 18 mesiacov, ktorý vykonal 13. mája 2003. Od roku 2010 sa dopustil viacerých priestupkov na úseku dopravy. Prvostupňový súd zhodnotil, že ide o osobu v minulosti súdne trestanú, ktorá i naďalej porušuje zákon, byť konaním nižšieho stupňa závažnosti. Majúc na zreteli uvedenú skutočnosť zhodnotil, že tento svedok s kriminálnou minulosťou pred súdom reprodukoval udalosti súvisiace s prejednávanou vecou logicky v časovej a miestnej nadväznosti. Prvostupňový súd nepovažoval za pravdivú dedukciu obžalovanej Mgr. B. N., že si svedok P. Y. predmetné okolnosti vymyslel preto, lebo sa mu nepodarilo vylákať od nej aj jej brata peniaze na byt v P.. Oprel sa pritom o tvrdenie brata obžalovanej P. N., ktorý vypovedal, že svedok Y. si chcel požičať od obžalovanej 30.000,- eur, avšak neprisvedčil tvrdeniu obžalovanej, že by si chcel svedok Y. požičať peniaze aj od neho. Prvostupňový súd ďalej zistil, že svedok Y. sa viac rokov pohyboval v spoločnosti obžalovanej a na základe jej poverenia pre ňu vykonával rôzne činnosti nielen v spoločných podnikateľských aktivitách, ale i v oblasti uspokojovania jej osobných potrieb. Za to ho obžalovaná priebežne finančne odmeňovala. Tento finančný príjem bol pre svedka Y. a jeho rodinu rozhodujúcim zdrojom obživy, pretože svedok nemal v inkriminovanom čase iný pravidelný zdroj príjmu. Na základe týchto skutočností prvostupňový súd vyvodil záver, že svedok Y. bol v hierarchickom vzťahu k obžalovanej, a to vo vzťahu podriadenosti, a plnil ňou zadané úlohy. Konal na základe jej pokynov za pravidelnú finančnú odmenu. Prvostupňový súd nezistil na strane svedka pohnútku, ktorá by podnecovala jeho zámer fabulovať nepravdivé skutočnosti s cieľom poškodiť obžalovanú, pretože v kontexte uvedeného by z ekonomického hľadiska škodil sám sebe. V ich vzájomnom dlhotrvajúcom vzťahu súd nezaznamenal spory, či nezhody, ktoré by motivovali svedka k uvedeniu skutočností zakladajúcich podozrenie obžalovanej zo spáchania tak závažného zločinu. Súdci podľa osobnosti svedka z hľadiska jeho vzdelania, prezentovaného intelektu a sociálneho prostredia, v ktorom žije a vykonáva svoje činnosti, prvostupňový súd ustálil záver, že odchýlky, ktoré vyplynuli z jeho výpovede nesúvisia s vedomou fabuláciou udalosti, ale súvisia s rozumovou dispozíciou svedka a funkčnosťou jeho pamäte. Pritom sa podľa názoru prvostupňového súdu nejedná o odchýlky v bodoch podstatných vo vzťahu k dokazovanej skutočnosti. Svedok L. ako policajt činný v regióne, v ktorom sa svedok Y. pohybuje, ho hodnotí ako osobu, ktorej sa dá v určitých záležitostiach veriť. Informácie, ktoré mu svedok Y. poskytol v súvislosti s prejednaným skutkom považoval za vierohodné. Prvostupňový súd mal pritom na zreteli, že svedok Y. vnímal policajta L. ako osobu znajú policajného prostredia. Tohto policajta od mladosti poznal, ten v ňom vzbudzoval rešpekt a skúsenosť s ním ho viedla k zaradeniu svedka L. do kategórie policajtov,

ktorým môže dôverovať. Žiadosť obžalovanej, vzhľadom na svoj submisívny vzťah k nej, vnímal ako pokyn, ktorý sa musí splniť. Preto s pocitom obavy kontaktoval policajta, ktorého rešpektoval a ktorému dôveroval. Následne pred ním reprodukoval dokazované skutočnosti v podstatných bodoch zhodne ako ich reprodukoval i pred súdom. Preto prvostupňový súd považoval za pravdivý dôkaz pochádzajúci zo svedeckej výpovede P. Y. o tom, že dňa 15. januára 2014 v poľudňajších hodinách v rodinnom dome v obci I. - Q. č. XXX ho obžalovaná požiadala, aby za odmenu 50.000 eur v najbližší piatok zastrelil jej manžela strelnou zbraňou, ktorú mu zabezpečí, a pritom ho inštruovala, že strieľať má zo schodiska v chodbe rodinného domu, kam poškodený prichádza po vstupe do domu, zároveň ho oboznámila s obvyklým správaním poškodeného bezprostredne po príchode domov, a svedka nabádala, aby si na vykonanie skutku zabezpečil komplica.

Za účelom skúmania vnútorného procesu, ktorý vyvolal v obžalovanej pohnútku k uvedenému konaniu hodnotil prvostupňový súd i dôkazy získané zo záznamu z odpočúvania účastníckej stanice obžalovanej dňa 18. januára 2014, z ktorých zistil, že obžalovaná komunikuje s mužom, pričom pri rozhovore sú použité slovné vyjadrenia spájajúce sa s intímnym vzťahom muža a ženy. Rozsudok Okresného súdu v Uherskom Hradišti č. k. Nc 13007/2014-33 zo dňa 9. decembra 2014 potvrdzuje, že dňa 19. septembra 2014 obžalovaná porodila dieťa, ktorého otcom je S. O.. Zistené skutočnosti dokazujú, že obžalovaná v čase dotknutom obžalobou mala vzťah s iným mužom. Túto skutočnosť potvrdil i svedok P. N.. Manželstvo poškodeného s obžalovanou bolo rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 18C/40/2015-53 z 9. marca 2014 právoplatne rozvedené.

Skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov svedčia o tom, že v inkriminovanom čase obžalovaná neprechovávala city k poškodenému. Žila s presvedčením, že poškodený má vzťah s inou ženou, a sama nadviazala vzťah s iným mužom. Deň predtým, 14. januára 2014, ich vzťah vyústil do dohody o rozvode a majetkovom vyrovnaní, pričom z tejto dohody vyplynul pre obžalovanú finančný záväzok v sume 80.000 eur. Tieto okolnosti priviedli súd k záveru, že obžalovaná o pripravovanom čine uvažovala, avšak v čase dňa 15. januára 2014, keď objednala osobu P. Y. na vykonanie činu, svojim konaním smerovala k vzbudeniu jeho rozhodnutia, aby spáchal trestný čin, pri objednávke konkretizovala predmet útoku, určila čas a miesto vykonania činu, poskytla informáciu o obvyklých zvyklostiach a pohybe označenej obete, schválila vstup do tohto objektu ďalšej osobe - komplicovi a určila strelnú zbraň ako nástroj na spáchanie činu, jej úvaha ešte nebola zrelá. Pohnútkou pre toto konanie podľa názoru súdu pochádzala z dlhodobou trvajúcej nespokojnosti zo vzájomných majetkových vzťahov a manželských nezhôd. Prvostupňový súd sa priklonil k záveru, že vzhľadom na úzku časovú spojitosť s dohodou o rozvode manželstva rezonuje viac motivácia majúca základ v prirodzených citoch človeka a jeho vnútornej snahe o dosiahnutie harmonického stavu v prostredí partnerského súžitia, než vidina majetkového prospechu spojená s dlhodobejším uvažovaním a premysleným rozhodnutím. Vopred uvážená pohnútkou pri zločine úkladnej vraždy z hľadiska jeho vykonania nutne predpokladá istú dávku plánovitosti, v rámci ktorej páchatel vopred premyslí a zväží rozhodujúce okolnosti vykonania činu včítane použitia zbrane, či iného prostriedku vhodného na usmrtenie inej osoby, s cieľom maximálneho vylúčenia obrany obete a zaručenia úspešného vykonania činu. V tomto prípade obžalovaná určila ako nástroj na spáchanie činu strelnú zbraň, i keď zistené skutočnosti svedčia o tom, že nemala prístup a ani možnosť na zadováženie takého nástroja. Jej úvaha o použití strelnej zbrane na spáchanie činu teda nemala reálny základ. Vzhľadom na túto skutočnosť a na fakt, že obžalovaná nemala istotu o príchode poškodeného v plánovanom čase na miesto činu, dospel prvostupňový súd k záveru, že jej konanie z 15. januára 2014 nevykazuje znaky prípravného konania v zmysle Trestného zákona. Podľa názoru prvostupňového súdu podmienky, ktoré obžalovaná v tom čase vytvorila, nepredstavovali reálne ohrozenie života poškodeného, boli vzdialené predpokladanému následku, a teda nedosiahli stupeň spôsobilosti na vyvolanie nebezpečenstva, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty prejednávaneho trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo svojom zrušujúcom uznesení z 25. októbra 2016 odporučil prvostupňovému súdu podľa výsledkov doplneného dokazovania zväžiť, či je potrebné vykonať rekonštrukciu kamerového záznamu z bezpečnostného systému rodinného domu v I. -Q. XXX v období od 14. januára 2014 do 24. januára 2014, i so zreteľom na tvrdenia znalca Ing.

Euarda Jenča, MBA o nákladnosti a zdĺhavosti takéhoto procesu. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania dospel prvostupňový súd vo svojom rozsudku k záveru, že vykonávaný dôkaz by nepriniesol takú zmenu zisteného skutkového stavu, ktorá by mala zásadný vplyv na rozhodnutie. Navyše by došlo k porušeniu práva obžalovanej na prejednanie jej trestnej veci v primeranej lehote a z tohto dôvodu nepristúpil k obstarávaniu uvedeného dôkazného prostriedku.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že dôkazný stav neprináša skutkové zistenia v takej kvalite, že by bolo možné bez pochybností ustáliť jednoznačný záver, že obžalovaná svojím konaním v dobe od 15. januára 2014 do 24. januára 2014 vytvorila také podmienky na spáchanie trestného činu, ktoré by boli bezprostredne namierené proti objektu trestného činu a viedli by k následku uvedenému v zákone s úmyslom tento následok spôsobiť. Podľa prvostupňového súdu nebola preukázaná najužšia časová a miestna spojitosť konania obžalovanej s následkom, ktorý podľa obžaloby mal nastať a nemal dôkaz na tvrdenie, že išlo o reálne ohrozenie života poškodeného. Prvostupňový súd nezistil také okolnosti, ktoré by presvedčivo svedčili o vopred uváženom úmysle obžalovanej vykonať úkladnú vraždu, preto uplatňujúc zásadu prezumpcie nevinu, podľa ktorej má nedokázaná vina rovnaký význam ako preukázaná nevina, rozhodol tak, že obžalovanú podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

II.

O d v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“). Podané odvolanie odôvodnil písomným podaním zo 7. marca 2017, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu a neprihliadol k zákonným dôkazom zabezpečených v predmetnej trestnej veci (okrem časti výsluchu svedka P. Y. ani k záznamu zo sledovania obžalovanej) a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom vyslovil aj pochybnosť o správnosti skutkových zistení.

Podľa názoru prokurátora je z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní zrejmé, že obžalovaná Mgr. B. N. spáchala skutok, ktorý je jej kladený za vinu. Z výpovede samotnej obžalovanej, ako aj svedka - poškodeného JUDr. S. S. je zrejmé, že ich vzájomný vzťah sa v inkriminovanom období výrazne zhoršil najmä po odchode poškodeného, ktorý sa z pracovných dôvodov zdržiaval počas týždňa v Žiline. Poškodený daroval dňa 27. decembra 2013 obžalovanej ako svojej manželke polovicu domu a k nemu prináležiacich pozemkov v obci I. - Q. XXX. Ich vzájomné spolužitie sa ešte viac zhoršovalo a vyústilo až do situácie, že dňa 14. januára 2014 poškodený navrhol obžalovanej rozvod, pričom sa s obžalovanou bavil aj o finančnom vysporiadaní, kde mu obžalovaná uviedla, že ho vyplatí z domu a peniaze bude mať k dispozícii dňa 27. januára 2014, pričom po uvedenej úhrade by poškodený na obžalovanú previedol aj druhú polovicu domu. Poškodený ďalej uviedol, že dňa 16. januára 2014 bol informovaný príslušníkmi Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“), že na jeho osobe má byť spáchaná vražda. Dňa 17. januára 2014 bol poškodený na pobočke NAKA na nácviku, kde bol okrem príslušníkov NAKA prítomný aj svedok P. Y., pričom tento nácvik sa reálne vykonal 22. januára 2014, o čom svedčí listinný dôkaz (kniha návštev, ktoré vstúpili do budovy Národnej kriminálnej agentúry v Bratislave) predložený súdu pred posledným hlavným pojednávaním. Poškodený ďalej uviedol, že dňa 24. januára 2014 si u rodičov vyzdvihol ovládač od brány, ktorý mu tam nechala obžalovaná Mgr. B. N., pretože pôvodný mal byť nefunkčný z dôvodu, že ho obžalovaná mala prejsť autom. Poškodený vo svojej výpovedi tiež uviedol, že v deň, kedy došlo k inscenácii jeho vraždy zistil, že v dome sa nenachádzal jeho cestovný pas, ktorý mal odložený na svojom obvyklom mieste, chýbalo tam aj viacero jeho osobných vecí, ako aj šperky.

Svedok P. Y. vo svojej výpovedi uviedol, že s obžalovanou Mgr. B. N. sa poznal približne päť rokov, v inkriminovanom čase sa s ňou stretával dva až trikrát do týždňa v jej firme v S. X.. Svedok P. Y. tiež uviedol, že pre obžalovanú vykonával rôznu činnosť, legálnu ako aj nelegálnu, pričom od obžalovanej

dostával peniaze mesačne v splátkach od 500 do 2 000 eur. Svedok vo svojej výpovedi tiež popísal, ako sa mu obžalovaná Mgr. B. N., krátko po svojej svadbe dňa 16. novembra 2013, začala sťažovať na svojho manžela JUDr. S. S., že ju podvádza a so svojou milenkou mal čakať dieťa. Svedok uviedol, že obžalovaná ho požiadala, aby vykopal jamu (pričom nešpecifikovala, pre koho má byť jama pripravená) a v deň, keď jej po opakovaných predchádzajúcich otázkach povedal, že už má jamu vykopanú, ho obžalovaná zobrala z firmy k sebe domov do obce I. - Q. XXX, kde mu uviedla, že jama bola vykopaná pre poškodeného JUDr. S. S., ktorého mal svedok zabiť, za čo mu bola zo strany obžalovanej sľúbená celková odmena vo výške 50 000,- eur, ktorá mu mala byť postupne vyplácaná. Obžalovaná ukázala svedkovi miesta v dome, kde by podľa nej bolo možné skutok najvhodnejšie realizovať a popísala mu zvyčajný pohyb poškodeného po dome po návrate „z týždňovky“. Prvotným zámerom obžalovanej bolo, aby svedok P. Y. zastrelil poškodeného zo schodiska na chodbe a jeho telo vyniesol z domu do pripravenej jamy, kde ho mal zahrabať tak, aby sa nenašlo. Dňa 15. januára 2014 mala podľa výpovede svedka P. Y. obžalovaná pred ním roztrhať cestovný pas poškodeného so slovami, že už ho nebude potrebovať. Dôvod, ktorý obžalovaná podľa svedka P. Y. uviedla bol, že cíti k poškodenému odpor a nedokáže s ním žiť. Svedok tiež uviedol, že prvú časť peňazí za vraždu poškodeného mal dostať v Čechách.

Svedok P. Y. vo svojej výpovedi uviedol, že zo strany polície nebol žiadnym spôsobom riadený alebo manažovaný, bol len poučený v tom zmysle, že všetky nové skutočnosti má hlásiť polícii a aby si dával pozor na navádzanie obžalovanej na spáchanie uvedeného trestného činu. Podľa svedka bola inštrukcia obžalovanej dňa 15. januára 2014 ako zabiť poškodeného v podstate ukončená tým, že obžalovaná mala na tento účel zabezpečiť strelnú zbraň, pretože svedok uviedol, že on si zbraň nevie zabezpečiť. Uvedené skutočnosti svedok uviedol pri svojom prvotnom výsluchu na polícii a následne aj na hlavnom pojednávaní dňa 15. decembra 2016.

Prokurátor považuje za zákonné aj následné výpovede svedka P. Y., ako aj zvukový záznam svedka zachytávajúci jeho rozhovor s obžalovanou. Uvedené stretnutia svedka s obžalovanou neboli umelo vyvolané zo strany polície alebo svedka, ale tieto boli prirodzené, pretože svedok sa s obžalovanou stretával pomerne často.

V ďalších svojich výpovediach svedok P. Y. uviedol, že obžalovaná mu povedala, že má problém so strelnou zbraňou a z tohto dôvodu zmenila spôsob usmrtenia poškodeného a posunula termín vraždy o týždeň s tým, že následne ustálila, že svedok poškodeného spacificuje paralyzérrom a následne ho uskrtí eska páskami, ktoré poškodená prichystá a nechá v kuchyni. Po skutku mal svedok s komplicom čakať v dome do 18-tej hodiny a následne telo poškodeného vyniesť cez zadnú bránu do vykopanej jamy, pričom obžalovanej mal poslať SMS ohľadom zubov, čo malo potvrdzovať úspešné spáchanie skutku.

Následne svedok opísal, ako ho v inkriminovaný deň, 24. januára 2014, obžalovaná čakala na dohodnutom mieste na parkovisku za obcou P., kde tento nechal svoje osobné motorové vozidlo a obžalovaná ho svojim autom odviezla do svojho domu v obci I. - Q.. XXX, v dome mu ukázala pripravené eska pásky nadpojené do dvoch slučiek a gumené švihadlo, ktorým má poškodeného zaškrtiť, zatiahla žalúzie na oknách, vyšla cez francúzske okno na terasu, kde svedkovi P. Y. ukázala zadnú bránu, cez ktorú mali vyniesť telo poškodeného. Následne sa obžalovaná vrátila do domu, ukázala svedkovi potraviny v chladničke, nechala mu zväzok dvoch kľúčov od vchodových dverí a z domu odišla s vedomím, že svedok vykoná vraždu jej manžela, ktorú si u neho objednala.

Uvedené skutočnosti potvrdzuje podľa prokurátora sčasti aj záznam zo sledovania z 24. januára 2014, konkrétne potvrdzuje spôsob, akým sa svedok Y. dostal do domu, tiež to, že obžalovaná vyšla zo zadnej časti domu na dvor až k zadnej bránke a následne a vrátila do domu, ktorý o 8.27 hod. opustila, pričom svedok Y. už v jej vozidle nebol. Výpoveď svedka P. Y. sčasti potvrdzujú aj prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky, ako aj prepisy SMS správ, pričom zo záznamu zo sledovania je zrejmé, že obžalovaná mala vypnutý mobilný telefón práve v čase, keď priviezla svedka do svojho domu a následne bol jej mobilný telefón zapnutý až po jej presune do firmy v S. X..

So závermi najvyššieho súdu, uvedenými v zrušujúcom uznesení, ako aj následnom rozhodnutí prvostupňového súdu, ktorý si ich osvojil, nemožno podľa prokurátora súhlasiť s ohľadom na doterajšiu odlišnú prax Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho súdu v tejto právnej otázke. Predovšetkým pri objasňovaní trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona bola podľa prokurátora doteraz aplikovaná prax orgánov činných v trestnom konaní nasledovná: po trestnom oznámení osoby o príprave úkladnej vraždy sa uvedená osoba po začatí trestného stíhania vo veci vypočula v procesnom postavení svedka a následne sa pri reálnej nemožnosti nasadiť do inkriminovaného prostredia policajného agenta resp. do vymedzeného priestoru zariadenie za účelom vyhotovovania obrazovo-zvukových záznamov - čo bola prevažná časť prípadov, postupovalo uvedeným spôsobom. S daným svedkom, ktorý bol zväčša oslovený samotným objednávateľom úkladnej vraždy, aby túto realizoval, bol po poučení, aby sa zdržal akejkolvek provokácie či navádzania vo vzťahu k objednávateľovi dohodnutý postup, že po každom stretnutí s objednávateľom vraždy bude vo veci vypočutý ako svedok a vo viacerých prípadoch na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie bolo na tele svedka umiestnené technické zariadenie na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu.

Uvedený postup považuje prokurátor za zákonný, pretože obrazovo-zvukový záznam bol získaný na základe príkazu príslušného sudcu pre prípravné konanie a z tohto dôvodu podľa neho nemožno súhlasiť s názorom najvyššieho súdu, že daný dôkaz je nezákonný.

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK 1T/10/2012, kde kľúčovým dôkazom pri žalovanom skutku bola výpoveď svedka, ktorý spolupracoval s políciou a mal na svojom tele technické zariadenie na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov, ktoré, ako vyplýva z odôvodnenia prvostupňového rozsudku, boli na hlavných pojednávaniach prehraté v celkovej dĺžke 7 hodín. Predmetný rozsudok v otázke viny bol potvrdený aj rozsudkom najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013. Prokurátor ďalej poukázal aj na rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2Tš 19/2005, potvrdený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 9/2007, kde bol svedok v korupčnej veci bez toho, aby bol ustanovený za agenta, opakovane vypočutý v prípravnom konaní a vyhotovoval aj obrazovo-zvukový záznam na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie. Uvedené dôkazy boli uznané za zákonné aj napriek námietkam obvineného, že svedok bol riadený políciou a boli kľúčové pre uznanie viny. Poukázal tiež na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 10, roč. 2012, v zmysle ktorého „Konanie páchatel'a, ktorý objednal inú osobu na to, aby za odmenu usmrtila iného, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto trestného činu, je prípravou na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák., najmä ak páchatel' dohodol s touto osobou dobu, miesto a spôsob spáchania činu, zadovážil prostriedky a nástroje na jeho spáchanie a odovzdal potrebné informácie tak, že spáchanie tohto trestného činu mohlo byť realizované a páchatel' jeho realizáciu taktiež v plnej miere predpokladal. Skutočnosť, že osoba, ktorá bola objednaná páchatel'om na to, aby za odmenu usmrtila iného, od samého počiatku iba predstierala zámer taký čin spáchať, nevyklučuje u páchatel'a, ktorý ju objednal, naplnenie zákonných podmienok trestnej zodpovednosti za prípravu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy. (rozsudok najvyššieho súdu z 3. marca 2011, sp. zn. 5 To 23/2010).“

Podľa prokurátora je zrejmé, že tento judikát počíta s predstieraním svedka voči objednávateľovi a jednalo sa o predstieranie aj po podaní trestného oznámenia. Na základe uvedeného prokurátor konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu z 25. októbra 2016, sp. zn. 2To 15/2015, je v rozpore s citovaným judikátom.

Niet sporu o tom, že svedok, pokiaľ nemá postavenie agenta, nesmie byť riadený a ovplyvňovaný políciou (dokonca aj riadenie agenta podlieha významným obmedzeniam) a civilná osoba môže byť ustanovená za agenta len vo veciach korupcie a terorizmu. Avšak nemožno podľa názoru prokurátora prisvedčiť tvrdeniu, že k dôkazu získanému a predloženému takýmto svedkom, ktorý pôsobí ešte v rámci operatívneho dokumentovania prípadu po podaní prvej svedeckej výpovede (dôkaz výpoveďou, predloženie vecného dôkazu, listín a podobne) nie je možné v ďalšom konaní prihliadať.

Skutočnosť, že svedok nesmie byť políciou nijak riadený - analógia s povinnosťami agenta nenavádzať a neprovokovať trestnú činnosť - platí bezvýhradne aj v tomto prípade. Štát sa tu dokonca nijako nesmie stať súčasťou deja. To však neznamená, že nesmie monitorovať činnosť oznamovateľa (takýmto monitorovaním je i odposluch telefonických hovorov už vypočutého oznamovateľa, čo sa stáva úplne bežne). Ak teda svedok - oznamovateľ bude len ďalej „obvykle fungovať“ a napríklad počúvať, čo mu eventuálny objednávateľ alebo „pripravovateľ“ vraždy hovorí (nebude provokovať, pripomínať obsah predchádzajúcej komunikácie...) a toto bude dokumentované na základe príkazu súdu, nepôjde a nemôže ísť o „ovocie otráveného stromu“, akú interpretáciu vo všeobecnosti a paušálne evokuje text uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Takéhoto svedka môže vyšetrovateľ, prokurátor a v konečnom dôsledku i súd vypočúť aj neskôr, a to aj k okolnostiam, ktoré nastali po prvom oznámení podozrenia. Navyše, ak takéto správanie sa oznamovateľa je dokumentované aj nariadenými zásahmi do súkromia, o to zodpovednejšie sa vec posudzujúce orgány budú môcť vyrovnáť napríklad s tým, či údaje svedka boli vierohodné a či naozaj nenastala situácia, že bez nátlaku maligne motivovaného svedka by k trestnej činnosti nedošlo.

Vo veci N. bol skutok definovaný do štádia prípravy na obzvlášť závažný zločin, nie do štádia pokusu. Jej odchodom z domu po odvoze svedka bol skutok uzavretý. Vypočutý policajt potvrdil, že odpočúvacie zariadenie namontované na svedka bolo ovládané policajtom, nie svedkom. Svedok bol len v pozícii nosiča tohto zariadenia, objektu - miesta, na ktorý bolo zariadenie umiestnené (vešiak).

K sledovaniu svedka do Čiech nedošlo kvôli jeho bezpečnosti, peniaze si mal prebrať v podniku príbuzných obžalovanej od bližšie neustálenej osoby, ktorá ho bude poznať (nie od obžalovanej ako to podľa prokurátora mylne uvádza najvyšší súd). Reštauráciu prevádzkoval brat obžalovanej, takže stretnutie by sa uskutočnilo pravdepodobne v privátnych priestoroch. Keďže najvyšší súd považuje konanie svedka Y. po 16. januári 2014 za nezákonné, nie je prokurátorovi zrejme prečo potom žiada vysvetliť, prečo svedok nepokračoval v predstieraní ešte dňa 26. januára 2014, keď by na to aj tak neprihliadal. Samotný agent v dome potvrdil, že v kuchyni boli nachystané veci (plastové zaťahovacie pásky, potravinárska fólia, švihadlo), a zabezpečoval bezpečnosť svedka Y. v dome obžalovanej.

Už tým, že obžalovaná priviezla svojim autom svedka Y. do domu dňa 24. januára 2014, kde mu ukázala pripravené plastové zaťahovacie pásky 9 kusov - nadpojených do dvoch slučiek (eska pásky), švihadlo v dĺžke 3 metre a pre potrebu zabalenia tela potravinársku transparentnú fóliu, čomu predchádzali dlhodobé rozhovory so svedkom či by bol schopný niekoho zabiť - po kladnom stanovisku svedka, nasledovala požiadavka obžalovanej na svedka, aby vykopal jamu - potom, čo jej svedok potvrdil, že jamu má vykopanú, ho hneď v ten deň 15. januára 2014 zobrala z firmy k nej do domu, kde už konkretizovala, že zabiť má jej manžela JUDr. S. ukázala aj konkrétne miesto v dome, kde by bolo najlepšie poškodeného zabiť a následne ma telo zahrabať do pripravenej jamy, bol skutok prípravy dokonaný (aj v zmysle vyššie citovaného stanoviska R 10/2012). Avšak vzhľadom na to, že trestnosť prípravy zaniká podľa § 13 ods. 3 Tr. por., ak páchatel dobrovoľne upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo, polícia nechala bežať dej podľa scenára obžalovanej ďalej, pretože ak by bola obžalovaná zadržala polícia bezprostredne potom, čo vyložila zo svojho auta svedka Y. doma a odišla do svojej firmy, stačilo by obžalovanej na vyvinenie uviesť, že ona vie, že manžel chodí domov neskôr a ona si to rozmyslela a už chcela zavolať svedkovi Y., že ruší objednávku vraždy.

Inscenácia vraždy je podľa prokurátora z právneho hľadiska irelevantná, ako aj jej samotný nácvik na políciu, aj keď v pravom slova zmysle išlo skôr o nácvik manipulácie s telom poškodeného s cieľom obmedziť prípadné zranenia pri tejto činnosti a overiť schopnosť svedka, či fyzicky zvládne manipulovať s telom poškodeného. Tvrdenie svedka poškodeného S., že nácvik prebehol dňa 17. januára 2014, pri ktorom mal byť škrtený, je zavádzajúce a nepresné, nakoľko nácvik sa uskutočnil až dňa 22. januára 2014 a išlo o nácvik manipulácie s telom poškodeného a nie nácvik škrtenia. Vražda sa mala vykonať v rodinnom dome obžalovanej, nedalo sa vylúčiť, že má v dome namontované skryté kamery, ktorými bude kontrolovať, či svedok Y. vykonal objednanú vraždu, to bol dôvod inscenácie vraždy podľa

scenáru obžalovanej aj následnej manipulácie akože s mŕtvou poškodeného, všetko podľa scenára obžalovanej, nie podľa polície.

Svedok Y. podľa scenára obžalovanej večer po zotmení, kedy mal vyniesť telo poškodeného z domu posla dohodnutú SMS obžalovanej a obžalovaná odpovedá dohodnutým kódovým spôsobom. Tým bolo podľa prokurátora jednoznačne preukázané, že obvinená neupustila od objednávky vraždy, ktorá sa právne relevantným spôsobom uskutočnila už dňa 15. januára 2014 v rodinnom dome v obci I. - Q.. XXX. Obžalovaná teda reálne očakávala vykonanie vraždy poškodeného JUDr. S. S. svedkom Y., ktorého práve za týmto účelom v inkriminovaný deň ráno svojím motorovým vozidlom priviezla do vyššie uvedeného domu, kde ho obžalovaná nechala samého cca 10 hodín a následne ho kontaktovala SMS formou vopred dohodnutý tzv. kódovým spôsobom.

V tomto kontexte je podľa prokurátora potrebné poukázať aj na výpoveď poškodeného S., ktorý zistil, že v rodinnom dome v I. po skutku mu chýbala časť osobných vecí a cestovný pas, obrúčky a záznam telefonického hovoru obžalovanej s vtedajším intímny priateľom zo dňa 24. januára 2014 o 07.22 hod., ktorý hovorí „idem k tebe.... Mám tam poličku dáku voľnú“. Obžalovaná odpovedá: „Ešte nie dnes.“ Z toho je zrejmé, že obžalovaná už počítala s tým, že sa poškodeného „trvalo zbaví“ a dom ostane jej.

Vo vzťahu k svedkovi Y. nemožno podľa prokurátora súhlasiť s tvrdením najvyššieho súdu a súdu prvého stupňa, že tento bol riadený po 16. januári 2014 políciou. Ani polícia ani svedok Y. nevyvolali u obžalovanej vôľu, resp. úmysel na objednanie si vraždy jej manžela a nebola to ani polícia, ktorá priviezla svedka P. Y. - objednaného vykonávateľa vraždy dňa 24. januára 2014 do domu v obci I. - Q.. XXX.

Jediné, čo robil svedok Y. na základe pokynov polície, bol nácvik manipulácie s telom poškodeného, aby nedošlo k nejakým zraneniam pri uvedených úkonoch.

Nad rámec nutného prokurátor konštatoval, že prvostupňový súd aj v prípade, že by prihliadol len na výpoveď svedka Y. zo dňa 15. decembra 2016, ktorú učinil na hlavnom pojednávaní, kde popísal priebeh objednávky vraždy JUDr. S. S. zo strany obžalovanej, ktorá sa uskutočnila dňa 15. januára 2014 v spojitosti s ďalšími dôkazmi najmä záznamami zo sledovania osôb a záznamami z odpočúvania telefonických hovorov obžalovanej a SMS komunikáciou (konkrétne poukázané v odsudzujúcom rozsudku z 13. augusta 2015), výpovede poškodeného JUDr. S. S. a svedka T. Q. mal obžalovanú uznať za vinnú a upraviť skutok len podľa rozsahu ním akceptovaných zákonných dôkazov. Pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovanej je podľa jeho názoru irelevantné, že od pôvodnej objednávky vraždy z 15. januára 2014 do dňa 24. januára 2014, kedy malo dôjsť k spáchaniu objednaného trestného činu, došlo len k zmene spôsobu zavraždenia, teda, že miesto pôvodného zastrelenia mal byť JUDr. S. S. uškrtený. Na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči objednávateľovi úkladnej vraždy nie je potrebné, aby tento záväzným spôsobom určil spôsob zavraždenia, ak je zrejmé, že bola jednoznačne určená osoba, ktorá má byť zavraždená, miesto, kde má byť zavraždená a bol vymedzený aj čas, kedy má byť táto osoba zavraždená, ako má byť naložené s telom zavraždeného a bola prisľúbená aj finančná odmena za spáchanie skutku. Dokonca zo strany obžalovanej dňa 15. januára 2014 bol podrobne popísaný aj priebeh obvyklého pohybu poškodeného po príchode domov a určené miesto v dome, kde by malo dôjsť k zavraždeniu.

Na základe uvedeného mal prokurátor za to, že bolo zákonným spôsobom tak v prípravnom konaní, ako aj na všetkých hlavných pojednávaní preukázané, že obžalovaná spáchala skutok, ktorý je jej kladený za vinu v takom znení a rozsahu, ako bolo ustálené Špecializovaným trestným súdom v rozsudku z 13.08.2015, sp. zn. 2T/21/2014, teda, že obžalovaná spáchala obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 ods. 2 písm. c), písm. d), písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Tr. zák. v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. s poukazom aj na vyššie citované stanovisko najvyššieho súdu.

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil

vec Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo 17. marca 2017, v ktorom uviedla, že je pravdou, tak ako je správne uvedené aj v rámci odvolania, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi policajnou provokáciou, ktorá je v právnom štáte neprípustná a znamená nemožnosť použitia takto získaného dôkazu pre účely trestného konania, a tzv. skrytou reakciou polície, ktorá naopak je využívaným postupom v rámci trestného konania. V tomto smere však opätovne poukázala na konanie svedka Y., na ktoré upozorňovala už v predchádzajúcom stanovisku k odvolaniu voči rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo dňa 13. augusta 2015, sp. zn. PK-2T/21/2014 a síce, že z jeho konania je zrejmé, že ju navádzal, a to napr. z citácie uvedenej na str. 17 v poradí prvého rozsudku, keď svedok hovorí: „...Tak to spravíme.“ V tomto prípade neobstojí tvrdenie, že polícia konala podľa pokynov obžalovanej. Polícia prostredníctvom agenta nebola v kontakte s obžalovanou a ani iné dôkazy ich k takémuto záveru neodôvodňovali. Uvedenú akciu opísal výlučne svedok Y., ktorý výlučne sám uviedol popis a spôsob vykonania „akcie“. Polícia tak konala podľa pokynov svedka Y., a nie obžalovanej, nakoľko k nácviu fingovanej vraždy dochádzalo už dňa 17. januára, výlučne podľa pokynov svedka Y. v čase, keď ešte nebol použitý ani agent, ani obrazovo-zvukový záznam, ani sledovanie, ani odposluchy.

Rovnako v zmysle vyššie uvedených zásad nedošlo ani k reakcii páchatel'a na fingovaný trestný čin spáchaním nejakého trestného činu. Táto situácia bola výnimočná tým, že obžalovaná nedostala ani možnosť teoreticky zareagovať na vykonanie fingovanej vraždy - nedošlo k stretnutiu obžalovanej s Y. a agentom, nedošlo k odovzdaniu peňazí, k odvozu tela k jame, k zisteniu prípadného spolupáchatel'a.

Úplne nepochopiteľný je podľa nej aj fakt, že z predmetnej policajnej akcie fingovanej vraždy sa nevykonával žiaden obrazovo-zvukový záznam, hoci na to podmienky splnené boli (tak príkaz sudcu, ktorý takouto skutočnosťou predmetný príkaz priamo odôvodňoval, ako aj materiálne - Y. predsa dňa 24. januára nahrával v dome obžalovanú, i keď nezákonne).

Obžalovaná sa v plnom rozsahu stotožnila s názorom najvyššieho súdu v tom, že výsluch svedka Y., ako aj ním vyhotovený obrazovo-zvukový záznam, je procesné neprípustným dôkazom, nakoľko tento mal len formálne postavenie svedka, avšak v skutočnosti bol riadený políciou a konal v postavení agenta. Okrem tejto skutočnosti však treba uviesť, že odhliadnuc od vyššie uvedeného, konanie svedka Y., ktorý bol v skutočnosti oznamovateľom trestného činu, bolo motivované snahou získať proti jej osobe dôkaz, a je preto potrebné charakterizovať ho ako policajnú provokáciu. Aj z tohto dôvodu si preto nemožno bez ďalšieho osvojiť názory rozhodnutia najvyššieho súdu citované v prokurátorom podanom odvolaní, nakoľko tieto popisujú skutkovo odlišnú situáciu, teda situáciu, keď sa nejedná o provokáciu. Naopak v tomto prípade bolo jednoznačne preukázané, že konanie Y. je potrebné ako provokáciu posudzovať a preto takto získaný dôkaz je procesné neprípustný tak ako to judikoval najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvádzanom rozhodnutí zo dňa 27. marca 2013, sp. zn. 3 To 10/2012.

Záverom uviedla, že podľa jej názoru neobstojí ani prezentovaná argumentácia obžaloby, že uvedený postup bol používaný v praxi orgánov činných v trestnom konaní. Obžalovaná si je plne vedomá, že odhaľovanie trestnej činnosti je mimoriadne zložitá úloha, avšak ani táto skutočnosť nemôže viesť k záveru, že sa orgány činné v trestnom konaní môžu odchýliť od postupu predpísaného Trestným poriadkom. Osobitne problematickým dozaista bol aj postup orgánov činných v trestnom konaní pri spolupráci s oznamovateľom trestného činu. Domnieva sa však, že táto mimoriadne obtiažna právna otázka je vyriešená práve uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 15/2015, v ktorom súd jednoznačne vysvetľuje rozdiel v postavení svedka a agenta, pri ktorom hovorí, že „procesné postavenie agenta (§ 117 Trestného poriadku) je oproti všeobecnému procesnému postaveniu svedka (§ 127 Trestného poriadku) osobitné, a to napriek okolnosti, že agent môže byť v trestnom konaní vypočutý ako svedok (§ 117 ods. 11 Trestného poriadku). Svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad tento rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatel'om nepodieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov trestných činov.“

Vo zvyšku obžalovaná v plnom rozsahu odkázala na prednesy na hlavnom pojednávaní, ako aj na doterajšie písomné vyjadrenia. K predloženej knihe návštev, rovnako ako na hlavnom pojednávaní dňa 25. januára 2017, uviedla, že táto nekorešponduje s vyjadreniami svedkov na hlavnom pojednávaní, teda v tomto smere sú možné z pohľadu obhajoby dve alternatívy, a to buď bola kniha návštev dodatočne produkovaná, alebo svedkovia nevraveli na hlavnom pojednávaní pravdu.

Na základe uvedeného obžalovaná navrhla, aby najvyšší súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie prokurátora odôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy, avšak tieto nesprávne vyhodnotil, z čoho vyplynul nesprávny právny záver rezultujúci do oslobodzujúceho rozsudku. Navyše, napriek svojej argumentácii uvedenej v odôvodnení napadnutého rozsudku, prvostupňový súd oslobodil obžalovanú spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a) Tr. por. (nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná), a nie podľa § 285 písm. b) Tr. por. (skutok nie je trestným činom).

Podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

Špecializovaný trestný súd správne konštatoval, že nebolo dôvodu neveriť dôkazom vrátane výpovede svedka Y. v tej časti, v ktorej popísal svedkovi L. pred podaním trestného oznámenia, akým spôsobom si ho obžalovaná objednala na vraždu.

Prvostupňový súd poukázal na to, pre aké dôvody uveril tomuto svedkovi, hodnotiac jeho výpoveď o udalostiach, ktoré vnímal a zapamätal si pred tým, než podal trestné oznámenie z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Zo všetkých hľadísk hodnotil výpoveď svedka Y. kladne - ako závažnú - upotrebitelnú pre zistenie skutkového stavu, zákonnú - do momentu, kedy začal na realizácii prípravy spolupracovať s políciou, (pričom vznikli pochybnosti, či ňou nebol riadený), ako aj pravdivú, pretože nezistil dôvody, pre ktoré by svedok klamal o tak závažnej skutočnosti, voči svojej zamestnávateľke a fakticky poskytovateľke zdroja obživy. Prvostupňový súd neuveril obhajobe obžalovanej Mgr. B. N., že svedok Y. tak konal a vypovedal preto, že sa mu nepodarilo od brata obžalovanej vylákať 30.000,- eur na byt. Neuveril ani jej ďalším obhajobným tvrdeniam o tom, z akých dôvodov zaviezla svedka Y. do jej rodinného domu 24. januára 2014 ráno, kde zotrval až do večerných hodín (čo vyplynulo z výpovede agenta P. P. i poškodeného JUDr. S. S.).

Špecializovaný trestný súd na strane 8 až 13 napadnutého rozsudku rozsiahle popísal, ktorým dôkazom uveril a aké skutkové závery z nich podľa jeho názoru vyplývajú.

Odvolací súd sa s týmito závermi stotožňuje a konštatuje, že tieto dôkazy preukazujú, že skutok sa mal stať minimálne v tom rozsahu, ako je popísaný v úvodnej časti skutkovej vety obžaloby: „obžalovaná

Mgr. B. N. dňa 15. januára 2014, v poludňajších hodinách, v jej rodinnom dome v obci I. - Q.slo XXX, objednala u P. Y. vraždu jej manžela JUDr. S. S., pričom ho inštruovala, že vraždu má vykonať v najbližší piatok, teda dňa 17. januára 2014, bližšie nešpecifikovanou krátkou strelnou zbraňou, ktorú mu zabezpečí a podrobne mu vysvetlí spôsob, akým má vraždu vykonať a ako má naložiť s telom jej manžela, pričom si má zabezpečiť za účelom vykonania skutku komplica“.

Takto vymedzený skutok nepovažoval ani prvostupňový súd za nepreukázaný, ba práve naopak, vychádzajúc z už uvedených dôkazov. Totožnosť skutku so skutkom uvedeným v širšom rozsahu v obžalobe je zachovaná totožnosťou konania i následku, ktorý ním mal byť spôsobený.

Chybný je však záver Špecializovaného trestného súdu o tom, že „v tomto prípade obžalovaná určila ako nástroj na spáchanie činu strelnú zbraň, i keď zistené skutočnosti svedčia o tom, že nemala prístup a ani možnosť na zadováženie takého nástroja. Jej úvaha o použití strelnej zbrane na spáchanie činu teda nemala reálny základ. Vzhľadom na túto skutočnosť a na fakt, že obžalovaná nemala istotu o príchode poškodeného v plánovanom čase na miesto činu, dospel prvostupňový súd k záveru, že jej konanie z 15. januára 2014 nevykazuje znaky prípravného konania v zmysle Trestného zákona. Podľa názoru prvostupňového súdu podmienky, ktoré obžalovaná v tom čase vytvorila nepredstavovali reálne ohrozenie života poškodeného, boli vzdialené predpokladanému následku, a teda nedosiahli stupeň spôsobilosti na vyvolanie nebezpečenstva, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty prejednávaneho trestného činu“. Takýto záver odporuje hodnoteniu dôkazov, ktoré prvostupňový súd vykonal a na ktoré mohol a mal prihliadať.

Len samotná skutočnosť, že sa obžalovanej Mgr. B. N. nepodarilo zabezpečiť strelnú zbraň a náboje do nej, neodôvodňuje sama osebe záver, že tým upustila od prípravy, resp. že po takom zistení stupeň závažnosti jej konania nedosahuje intenzitu prípravy v zmysle § 13 Tr. zák.

Príprava vyvoláva zatiaľ len vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty trestného činu (R 3/1952). Prípravné konanie ešte nedosahuje intenzitu konania bezprostredne smerujúcu k dokonaniu zamýšľaného činu, iba vytvára objektívne podmienky na následné uskutočnenie tohto zámeru (R 44/1964). Tým sa príprava odlišuje na jednej strane od prejavenia úmyslu spáchať trestný čin navonok, kde ešte páchatel' ani len nezačal vytvárať podmienky na spáchanie trestného činu a na druhej strane od pokusu trestného činu, pri ktorom už konanie páchatel'a bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na prokurátorom uvádzaný rozsudok najvyššieho súdu z 3. marca 2011, sp. zn. 5 To 23/2010, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 10, roč. 2012, v zmysle ktorého „Konanie páchatel'a, ktorý objednal inú osobu na to, aby za odmenu usmrtila iného, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto trestného činu, je prípravou na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák., najmä ak páchatel' dohodol s touto osobou dobu, miesto a spôsob spáchania činu, zadovážil prostriedky a nástroje na jeho spáchanie a odovzdal potrebné informácie tak, že spáchanie tohto trestného činu mohlo byť realizované a páchatel' jeho realizáciu taktiež v plnej miere predpokladal. Skutočnosť, že osoba, ktorá bola objednaná páchatel'om na to, aby za odmenu usmrtila iného, od samého počiatku iba predstierala zámer taký čin spáchať, nevylučuje u páchatel'a, ktorý ju objednal, naplnenie zákonných podmienok trestnej zodpovednosti za prípravu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy.“

V prerokúvanom prípade po zistení pochybností odvolacieho súdu, či svedok Y. nebol po oznámení prípravy úkladnej vraždy 16. januára 2014 riadený príslušníkmi polície a teda, či nebol v postavení reálneho agenta, hoci na to, aby vo veci ako agent mohol vystupovať neboli splnené zákonné predpoklady podľa § 10 ods. 20 Tr. por. a tiež § 117 Tr. por., nebolo možné prihliadnuť na jeho výpovede a ďalšie ním produkované dôkazy zadovážené po tomto dátume. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením prokurátora, že aj v iných veciach boli oznamovatelia a zároveň svedkovia úkladných vražd (bez ohľadu na to, do akého štádia nakoniec dospeli) nositeľmi informačno-technických prostriedkov (ďalej aj „ITP“) na zaznamenávanie obrazu alebo zvuku a takéto dôkazy boli použiteľné v nasledujúcom

- aj súdnom konaní - a mal byť teda použiteľný i dôkaz produkovaný svedkom Y. z obdobia po 16. januári 2014.

Odvolací súd k tomu dodáva, že nepopiera možnosť použitia oznamovateľa a neskôr svedka úkladnej vraždy ako nositeľa ITP na zadováženie obrazových a zvukových záznamov. Poukazujúc na svoj právny záver vyslovený v uznesení z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 15/2015, takýto svedok však nesmie byť ani náznakom riadený políciou. Ak o tom vzniknú pochybnosti (v tomto prípade najmä nácvik vykonania inscenácie vraždy, napriek tomu, že išlo o ideálny prípad na „nasadenie“ agenta, pretože o komplica mala podľa svedka Y. ídať priamo obžalovaná Mgr. B. N.), nemožno takúto výpoveď od momentu, kedy vznikli pochybnosti o tom, že svedok vypovedá len to, čo sám vnímal vlastnými zmyslami v kontakte s objednávateľom vraždy a nebol o tom inštruovaný inými osobami, použiť ako výpoveď svedka.

Je teda rozdiel, či si svedok zachová status svedka aj po oznámení trestného činu, napriek tomu, že na jeho tele alebo odevu môžu byť umiestnené ITP, prostredníctvom ktorých sa zadovážia obrazové alebo aj zvukové záznamy alebo pomyselnú hranicu prestúpi a začne byť riadený príslušníkmi polície tak, ako sa to predpokladá u agenta.

Len samotné použitie ITP svedkom nemusí odôvodňovať jeho riadenie príslušníkmi polície; ak však také pochybnosti vzniknú - ako v prerokúvanom prípade - koná taký svedok od momentu začatia jeho riadenia políciou v postavení agenta de facto, a nie v postavení svedka a na taký dôkaz svedkom nie je možné v ďalšom konaní prihliadať.

Odvolací súd uzatvára, že Špecializovaný trestný súd skonštatoval, že výpoveď svedka Y. do 16. januára 2014 preukazuje obžalobou predstreté skutkové tvrdenia, i keď len sčasti, a tento dôkaz podporuje i celý rad nepriamych dôkazov, avšak vyhodnotil ich ako nevykazujúce znaky prípravy v zmysle Trestného zákona, pretože sa domnieval, že obžalovaná reálne nemala možnosť zadovážiť si zbraň a strelivo do nej a nemala istotu, že poškodený v plánovanom čase príde na plánované miesto činu.

Odvolací súd však k tomu uvádza, že v zmysle platnej judikatúry a ustálenej súdnej praxe, tak ako to uviedol i prokurátor v podanom odvolaní, pri príprave na trestný čin úkladnej vraždy nie je rozhodujúce, či objednávateľ vraždy podrobne naplánoval všetky detaily útoku, ktorý objednal a tieto i v rámci vlastnej pôsobnosti zabezpečil alebo ich prenechal na vykonávateľa a len rámcovo vykonávateľovi uviedol čo od neho požaduje, pričom z jeho prejavu musí byť zrejmé, že od vykonávateľa požaduje zavraždenie konkrétnej osoby.

Zjednodušene povedané, úmyselné požiadanie iného, aby spáchal trestný čin úkladnej vraždy konkrétnej osoby (objednávateľ) postačuje na naplnenie zákonných znakov prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13, § 144 ods. 1 Tr. zák. (použitie prísnejšej trestnej sadzby v prerokúvanom prípade nevynímajúc) formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

V prerokúvanom prípade už dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa preukázalo také úmyselné konanie na strane obžalovanej, čo napokon nespochybnil ani Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku, ktoré viedlo k objednaniu vraždy jej manžela, poškodeného JUDr. S. S.. Nesprávne a v rozpore s vykonanými dôkazmi však uzavrel, že konanie popísané v obžalobe sa nestalo, čo je však nielen v rozpore s dôkazmi, ale aj objektívnou realitou.

Toto pochybenie napravil odvolací súd tým, že zrušil tento chybný výrok napadnutého rozsudku poukazujúc na to, že skutok sa nielenže stal a bol preukázaný, ale mal byť aj kvalifikovaný tak, ako už bolo uvedené, pričom porušenie ustanovenia Trestného zákona videl odvolací súd práve v nepoužití právnej kvalifikácie preukázaného skutku v zhode s uvedenými ustanoveniami Trestného zákona o príprave úkladnej vraždy.

Úlohou Špecializovaného trestného súdu po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie bude bez

vykonania dokazovania správne právne kvalifikovať konanie obžalovanej Mgr. B. N., preukázané už vykonaným dokazovaním, ktoré sa stalo a je zachytené v skutku obžaloby do 16. januára 2014.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.